

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 691 ²	Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως (Ἰω. 3,13-17) 9 Σεπτεμβρίου 2018 (1999)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἀπέθανε γιὰ μᾶς!

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω. 3,16)

Ψάχνοντας, ἀγαπητοί μου, στὸ μάταιο αὐτὸ κόσμον βρῆκα ἓνα μυστικὸ βουνό, καὶ σὰς προσκαλῶ ὄλους, νὰ ῥθῆτε σ' αὐτὸ μὲ τὰ τσαπιά καὶ τὶς ἀξίνες σας νὰ σκάψετε. Σὰς ὑπόσχομαι, ὅτι **θὰ βρῆτε θησαυρὸ** μεγάλο.

Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ θησαυρός; Ποιὸ εἶνε τὸ μυστικὸ βουνό, μὲ τὰ **κοιτάσματα χρυσοῦ**;

Εἶνε ἓνα μικρὸ βιβλίο. Εἶνε **ἡ ἀγία Γραφή**. Αὐτὸ τὸ βιβλίο εἶνε γεμάτο χρυσάφι. Ἀπ' αὐτὸ θὰ πάρω γιὰ νὰ σὰς δώσω **ἓνα χρυσὸ νόμισμα**. Ἐγὼ ὁ φτωχὸς θὰ σὰς δώσω ἓνα πεντόλιρο. Ἄν τὸ κρατήσετε στὰ χέρια σας, ἂν τὸ βάλετε στὰ σπίτια σας, ἂν τὸ θέσετε σὲ κίνησι, ἂν τὸ ἐξαργυρώσετε, ἂν δηλαδὴ τὸ ἐφαρμόσετε, σὰς λέγω, ὅτι καὶ ὁ πιὸ φτωχὸς θὰ γίνῃ πλούσιος.

—Μὰ ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ **πεντόλιρο**;

Εἶνε τὰ λόγια αὐτά, ποὺ ἀκούσαμε σήμερα: «Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω. 3,16).

Αὐτὸ τὸ ῥητό, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὠκεανὸς ἀπὸ **θεῖα καὶ οὐράνια νοήματα**. Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ κάνετε λίγη ὑπομονή γιὰ νὰ ἀκούσετε μία ἀνάλυσί του.

Τὸ ἐπαναλαμβάνω: «Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον».

«**Ἠγάπησε**», λέει. Ποιὸς «ἠγάπησε»; «**Ὁ Θεὸς ἠγάπησε**». Ποιὸν ἠγάπησε; «**Τὸν κόσμον**».

Ἔχουμε ἀποδείξεις πολλές, ποὺ δείχνουν, ὅτι **ὁ Θεὸς** ὄχι μόνο δημιούργησε τὸ σύμπαν ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ **ἐνδιαφέρεται** γιὰ τὰ πλάσματά του, κατ' ἐξοχὴν δὲ **γιὰ** τὸ ὑπεροχώτερο πλάσμα του **τὸν ἄνθρωπο**. Ὅλη

ἡ φύσι γύρω μας, τὸ ὄξυγόνο, τὰ δέντρα, τὰ ποτάμια, οἱ θάλασσες, τὰ πουλιὰ ποὺ κελαῖδοῦν, τὰ ζῶα ποὺ μᾶς ὑπηρετοῦν, ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι, τ' ἀστέρια, ὅλα δείχνουν τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Ἔφτειαξε ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπο. **Τοῦ ἔδωσε** μάτια νὰ βλέπῃ, πόδια νὰ περπατᾷ, χέρια νὰ ἐργάζεται: τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τὸ τελειότερο ἐργαλεῖο καί, ἂν δὲν εἶχε χέρι ὁ ἄνθρωπος, δὲν θὰ ἔκανε τίποτε. Τοῦ ἔδωσε αὐτιά γιὰ νὰ ἀκούῃ. Τοῦ ἔδωσε καρδιά γιὰ νὰ ἀγαπᾷ. Τοῦ ἔδωσε μιὰ συνείδησι μέσα του ποὺ τοῦ λέει ἄλτ! Τοῦ ἔδωσε φαντασία καὶ μνήμη. **Τὸν ἔκανε «κατ' εἰκόνα»** του καὶ «**καθ' ὁμοίωσιν**» (Γέν. 1,26). Τὸν ἔκανε ἓνα **μικρὸ θεὸ** ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἔβαλε πάνω στὴ γῆ, ποὺ εἶνε ἓνας μικρὸς παράδεισος. Διότι τὰ ἄλλα ἀστέρια, εἶνε σὰν τὰ ξερονήσια.

Ἄνθρωπε **ἀχάριστε**, γιατί δὲν γονατίζεις νὰ πῆς ἓνα εὐχαριστῶ στὸ Θεό; Ἐδῶ ἓνα σκύλο ἔχεις, τοῦ πετᾷς ἓνα κόκκαλο καί, ἐπειδὴ δὲν ἔχει γλῶσσα νὰ σοῦ πῆ εὐχαριστῶ, σοῦ κουνάει τὴν οὐρά. Κ' ἐσύ, ἄνθρωπε, ποὺ ὁ Θεὸς ἀνοίγει τὸ χέρι του καὶ σοῦ σκορπᾷ ὅλα τὰ ἀγαθὰ, **δὲν λὲς ἓνα εὐχαριστῶ**;...

Τώρα ὁμως, ἀδελφοί μου, θέλω νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας **στὸ πιὸ κρίσιμο σημεῖο**.

Καὶ ἂν ἀκόμα ὑποθέσουμε ὅτι δὲν ἔτρεχαν ποτάμια, δὲν φύτρωναν δέντρα, δὲν κελαῖδοῦσαν ἀηδόνια, δὲν ἔβοσκαν ἀρνάκια, δὲν φώτιζε ἥλιος, δὲν ἔλαμπε φεγγάρι, δὲν ἔβγαιναν ἄστρα, ἔφτανε, ἀδελφοί μου, ἓνα καὶ μόνο γιὰ νὰ μᾶς κάνῃ νὰ γονατίσουμε καὶ νὰ ποῦμε: Χριστέ, σ' εὐχαριστοῦμε. Ποιὸ εἶν' αὐτό, ποὺ εἶνε ἀνώτερο ἀπὸ τὰ ποτάμια, ἀνώτερο ἀπὸ τὸ φεγγάρι καὶ τὸν ἥλιο, ἀνώτερο ἀπ' ὅλα; Ποιὸ εἶν' αὐτό, ποιά εἶνε ἡ μεγαλειώδης **ἀπόδειξις ὅτι «ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη»** (Α' Ἰω. 4,16);

Ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξις εἶνε ὁ **σταυρὸς τοῦ Κυρίου**.

Θά 'θελα νά 'χα γλῶσσα ἀγγέλου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἐξηγήσω, ὅτι **ἡ μεγαλύτερη εὐεργεσία** εἶνε ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου. Ἐνα μόνο παράδειγμα θὰ σᾶς πῶ, γιὰ νὰ σᾶς δώσω μιὰ ἀμυδρὰ ἰδέα τῆς μεγαλειώδους αὐτῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

Σὲ κάποια πόλι τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ **τὰ χρόνια τῆς κατοχῆς**, ὑπάρχει ἀκόμα ἓνας σταυρὸς, καὶ πάνω στὸ σταυρὸ εἶνε γραμμένο τὸ ὄνομα ἑνὸς νέου ποὺ σκοτώθηκε. Κι ἀπὸ κάτω εἶνε γραμμένες οἱ λέξεις «Ἀπέθανε δι' ἐμέ».

Τί συνέβη; Ἐπιασαν οἱ Γερμανοὶ μερικοὺς ἄντρες, τοὺς ξεχώρισαν, τοὺς ἔβγαλαν ἔξω, καὶ εἶπαν· **Αὐτοὶ θὰ ἐκτελεσθοῦν**. Τοὺς ἔβαλαν στὴ σειρὰ καὶ τοὺς μέτρησαν. Ἐτοίμασαν τὰ ὄπλα τους, καὶ ὁ Γερμανὸς ἀξιωματικὸς, ἀδίστακτος, ἦταν ἔτοιμος νὰ διατάξῃ πῦρ.

Τὴν ὥρα ἐκεῖνη ἔρχεται κάποιος τρέχοντας—ὑπάρχει **ἀγάπη** στὸν κόσμον, δὲν ὑπάρχει μόνο μίσος· δὲν εἶνε παραμῦθι αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω, εἶνε γεγονός—, πλησιάζει καὶ πέφτει στὰ πόδια τοῦ Γερμανοῦ ἀξιωματικοῦ λέγοντας·

—Σὲ παρακαλῶ. Τὸν βλέπεις ἐκεῖνον, ποὺ εἶνε ἐκεῖ στὴ γραμμὴ καὶ πάει γιὰ ἐκτέλεσι; Εἶνε προστάτης οἰκογενείας. Ἔχει μάνα, ἔχει γυναῖκα, ἔχει παιδιὰ. Ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα στὸν κόσμον. Σὲ παρακαλῶ, διῶξ' τον αὐτόν, καὶ **νὰ μπῶ ἐγὼ στὴ θέσι του**. Νὰ σκοτωθῶ ἐγὼ, γιὰ νὰ ζήσῃ αὐτός. Δὲν ἔχεις νὰ χάσῃς τίποτε. Δεκαπέντε σοῦ εἶπαν νὰ ἐκτελέσῃς, δεκαπέντε θὰ ἐκτελέσῃς. Βάλε με ἐμένα μέσα.

Ὁ Γερμανὸς συγκινήθηκε.

—Ἄντε, τοῦ λέει, πήγαινε μέσα.

Καὶ **διατάζει τὸν ἄλλο νὰ φύγῃ**.

Σὲ λίγο ἀκούστηκε ὁμοβροντία. **Σκοτώθηκε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ὁ ἀθῶος**.

Ὁ ἄλλος, ποὺ γλύτωσε τὴ ζωὴ του χάρις στὴν αὐταπάρνησι καὶ αὐτοθυσία τοῦ φίλου του, πῆγε καὶ μάζεψε τὸ ἄψυχο κορμί του. Τὸ φιλοῦσε καὶ τὸ ἔβρεχε μὲ δάκρυα. Τὸ ἔθαψε στὸ νεκροταφεῖο, καὶ πάνω στὸ σταυρὸ ἔγραψε τὸ ὄνομά του, κι ἀπὸ κάτω τὰ λόγια· «Ἀπέθανε δι' ἐμέ», **πέθανε γιὰ μένα**.

Μὲ καταλάβετε; μὲ νιώσατε;

Θαυμάζετε καὶ συγκινεῖσθε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ φίλου; Ἄχ, ἀδελφοί μου, **αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκανε ὁ Χριστός**. Ἐμεῖς ὅλοι μας ἤμαστε ἄξιοι τιμωρίας καὶ θανάτου. Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ πάθῃ ὁ Χριστὸς αὐτὰ ποὺ ἔπαθε ἐπάνω στὸ σταυρὸ, ὄχι. Ὅχι τὰ δικά του χέρια, ποὺ ἦταν ἀμόλυντα, ἀλλὰ τὰ δικά μας βρωμερὰ χέρια, ποὺ κάνουν τοῦ κόσμου τὶς ἀτιμίες, αὐτὰ ἔπρεπε

νὰ καρφωθοῦν ἐπάνω στὸ σταυρὸ. Ὅχι τὰ δικά του ἀμόλυντα καὶ πανάχραντα πόδια, ἀλλὰ τὰ δικά μας πόδια, ποὺ τρέχουν ὅπου εἶνε τοῦ διαβόλου τὸ θέλημα, αὐτὰ ἔπρεπε νὰ καρφωθοῦν. Ἡ δική μας γλῶσσα, ποὺ βγάζει βόρβορο καὶ λάσπη, ἔπρεπε νὰ ποτιστῇ μὲ ὄξος καὶ χολή, καὶ ὄχι ἡ γλῶσσα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶπε τὰ ὠραιότερα λόγια. Καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ κεντηθῇ ἡ πλευρὰ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἡ δική μας καρδιά. Καὶ τὸ ἀγκάθινο στεφάνι ὄχι στὸ κεφάλι τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ στὸ δικό μας κεφάλι ἔπρεπε νὰ τεθῇ.

Τὰ ἔπαθε ὁ Χριστὸς ὅλα αὐτὰ γιὰ μᾶς. Μπήκε στὴ θέσι ὄλων μας. **Ἔγινε ὁ ἀντικαταστάτης μας**. Ἀπέθανε γιὰ μένα, ἀπέθανε γιὰ σένα, ἀπέθανε γιὰ τὸν κάθε ἁμαρτωλό. Γι' αὐτὸ λέω· Ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης του. Γι' αὐτὸ λέει καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὅτι τόσο ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν μονογενῆ του υἱὸν τὸν παρέδωκε εἰς θάνατον σταυρικόν, *«ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον»* (Ἰω. 3,16).

* * *

Ἀδελφοί μου! Ἄν ὑπάρχη σ' ἐσᾶς ἓνα ἴχνος ἀγάπης στὸ Χριστό, ἐλᾶτε κοντά του. Ἄν ἔχετε πόδια, τὰ πόδια σας νὰ κάνουν φτερά· κι ἂν ἀκούτε τὴν καμπάνα νὰ χτυπᾶ, νὰ τρέχετε στὴν ἐκκλησιὰ καὶ νὰ λέτε· **Σ' εὐχαριστοῦμε, Χριστέ**. Ἄν ἔχετε χέρι, νὰ ἐνώνετε τὰ τρία σας δάκτυλα, νὰ κάνετε κανονικὰ τὸ σταυρὸ, καὶ νὰ λέτε· Χριστέ μου, σ' εὐχαριστῶ. Ἄν ἔχετε μάτια, ἀτενίστε τὸν Ἐσταυρωμένο καὶ πέστε μουστικά· Χαῖρε, ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν! Κι ἂν ἔχετε πνευματικὰ αὐτιά, ἐλᾶτε στὴν ἐκκλησιὰ, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσετε ποὺ λέει «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» (Ἰω. 13,34). Κι ἂν ἔχετε μυαλό, τὸ μυαλό σας νὰ σκεφθῇ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας. Κι ἂν ἔχετε καρδιά, πλησιάστε τον καὶ πέστε· Χριστέ μου, μιὰ καρδιά ἔχω, τὴν καρδιά αὐτῆ σοῦ τὴ δίνω· δική σου εἶνε, πάρ' τὴν καὶ πλάσε τὴν ὅπως θέλεις.

Καὶ τὸ τελευταῖο, ἀδελφοί μου. Ἄν ἔχετε ἁμαρτήματα—καὶ ποιός δὲν ἔχει ἁμαρτήματα;—, ἐλᾶτε, ἀδέρφια μου, **μὴν ἀπελπιστῇ κανεὶς**. Φέρτε τα ὅλα ἐδῶ μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο. Καὶ θὰ τὰ κάψῃ ὅλα ὁ Χριστός, θὰ νικηθῇ ἡ ἁμαρτία στὸν κόσμον.

Ἐπαναλαμβάνω. Τὸ πεντόλιρο ποὺ σᾶς δίνω εἶνε τοῦτο· «*Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον*» (Ἰω. 3,16)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**